

bě so tu zhromadził, druzy běchu so do wšěch rózkwow rozběželi. Móc Turkow bě z tutym dobyćom na wšě časy přewinjena.

Cyłe bohate turkowske lěhwo padže křesćanam do rukow. Nichtó njebě w křesćanskim wójsku, kiž njeby žaneho dobytko měł.

Bitwa bě wot ranja hač do 4 hodžin popołdnju trała, a nazajtra, 13. septembra 1683, čehnješe dobyćeřske wójsko swjatočnje do wuswobodženeho města; njeskónčna radosć a wutrobna džakownosć za Božu pomoc knježeše w cyłym měsće.

Popołdnju samsneho dnja mějachu wjednicy wulki swjedžen w kejžorskim hrodze, při čimž sebi tež mjez sobu powědach, što běchu sebi rjaneho a drohotneho z turkowskeho lěhwa dobyli. Wšitcy běchu za wosobnymi brónjemi a druhimi krasnymi wěcami pytali, kotrež tajkich knježich zwjesela; biskop Kolonič pak bě sebi tež woprawdže biskopa hódny dobytk wupytał a wšitcy jemu skónčnje rady přihłosowachu, zo běše sebi wón najrjeńše dobył. A što to bě? Wulka črjóda wosyročenych džěći, wjacy hač 500; jich starši běchu pak we wójnje padnyli, pak běchu jich Turkojo zajeli a morili; přetož hdyž woni přehrawachu, porubachu wšěch křesćanskich jatych we swoim lěhwje, přez 30000 ludźi. —

Tola je čas, zo zhonimy, što je so mjez tym z Wjacławom stało.